

WARRIOR TALE

*Van soldaat
voor de wereld ...*

... tot strijder voor God

Mijn getuigenis over de grootheid van God

Op jonge leeftijd, ongeveer 10 jaar oud, kwam ik al in aanraking met God, doordat mijn moeder ons als kinderen mee nam naar een pinkstergemeente.

Met regelmaat voelde ik het kippenvel over mijn rug gaan als ik de gemeente om me heen hoorde zingen, loven en prijzen en zelfs regelmatig in tongentaal en uitleg hoorden spreken ... de Geest van God was toen duidelijk voelbaar voor mij.

Ik vond het maar vreemd en raar op die leeftijd maar tegelijk raakte het mij enorm, ik besloot ook mijn hart aan de Heer te geven en liet mij rond mijn veertiende jaar dopen.

Dit bleek later de beste beslissing ooit ...

Het begin van de val

Na een roerige jeugd waarin veel gebeurde, en ik na een grimmige wilde pubertijd meer en meer van God dwaalde, besloot ik op mijn negentiende het leger in te gaan.

Het was een vlucht, een wanhoopspoging om toch iets te betekenen, iets te zijn, meer dan slechts een domme timmerman.

Ik was onzeker over mezelf en probeerde mezelf te bewijzen, veelal voor anderen maar ook vooral voor mezelf. Ik wou iets zijn... iets betekenen, ik wou dat mensen trots op me zouden zijn...

Vanaf jonge leeftijd werd ik altijd al geraakt door beelden op tv waarin verhongerde kinderen in oorlogsgebieden te zien waren. Dit deed me altijd ontzettend pijn om te zien, en ik heb altijd de stille wens gehad om iets voor hen te kunnen betekenen, hen te kunnen helpen.

Ik dacht dat het leger in gaan een goede manier was om dit te kunnen doen, maar ik kwam bedrogen uit zo zou snel blijken.

Wat ook zou blijken is dat er niet voor niets gezegd wordt, dat wie God verlaat smart op smart kan verwachten... niet omdat God dat zo wil maar omdat dat het enige is wat deze wereld zonder God te bieden heeft. Het duurde even voor ik dat in de gaten had... en ik gleden af de wereld in... de Goddeloze wereld.

Vanwege mijn sportieve aanleg, boerenmentaliteit en enthousiasme werd ik al snel aangenomen bij de landmacht, ik vond het geweldig!

Ook voor de militaire opleiding slaagde ik met vlag en wimpel door me keihard en volkomen in te zetten. Als beloning voor mijn inzet kreeg ik een hoge kwalificatie, en mocht daardoor bij de elite wat voor mij een grote eer was.

Het werd mijn grootste hobby en ik vond het keiharde bikkelen en het maximale uit mezelf halen helemaal super!

Ook leerde ik meteen al veel drinken bij de opleiding want drank was echt ontzettend goedkoop op kazerne! Daar ging ik helemaal in op, want dan vond iedereen mij stoer en grappig en we hadden dan zo'n ontzettende lol met zn allen...roekeloos en wild. Een zedenloze, bandeloze wereld ging voor me open, ik had dit nooit gekend..

Ik mocht opkomen bij een kleine eenheid die toentertijd rechtstreeks onder het gezag van Den Haag viel en daardoor erg gewild was binnen de landmacht, dit kwam ook omdat onze eenheid bekend stond vanwege haar flexibiliteit, snelheid en samenwerking, de meest onmogelijke dingen kregen we door goede samenwerking toch klaar.

We hadden daarom binnen de landmacht een erg goede reputatie, en je kan je natuurlijk wel voorstellen dat ik super trots was om daar deel van te mogen zijn.

Door de hoge broederschap ontstond er al snel een erg nauwe band met "de jongens", al moest ik het als groentje eerst nog wel verdienen natuurlijk haha

Eerste missie; verstomd in onbewustzijn

Mijn vuurdoop kwam al erg snel: de eerste dag bij deze eenheid werd me al verteld dat we drie maanden later al op onze eerste missie moesten, het ging dan echt gebeuren!!

Ik was zenuwachtig en vond het erg spannend maar gelukkig had ik ervaren collega's op wie ik kon vertrouwen, en kregen we nog een goede training als voorbereiding.

We gingen op missie naar Afrika, en ik zou daar de chauffeur spelen van de luitenant, wat een hele gave relaxte functie was volgens de jongens. Daar aangekomen was het echt wennen, het was 55 graden, snikheet, en er heerste enorme armoede, dat was overal te zien... Echte tekenen van oorlog zag ik nog niet dus het voelde voor mij als een vakantie haast, zo gaaf!!

Ik had voor het eerst in een vliegtuig gereisd, zag allemaal verschillende rare dieren, zelfs bavianen die met stenen naar ons gooiden. In elk dorpje en stadje waar we binnen reden werden we onthaald als helden, iedereen juichte, joelde, en zwaaide naar ons, ze waren zo blij met onze komst!! Het gaf me een heerlijk gevoel!!

Ook de kinderen waren zo leuk om te zien! Dat was echt de reden dat ik dit werk had gekozen, om hen te zien lachen en hun leventjes te beteren.... en ze vonden ons geweldig!! Overal waar we kwamen stonden ze langs de weg en gaven we highfives vanuit de wagen en dan renden ze ons na...

Aangekomen op plaats van bestemming in het conflictgebied was het minder mooi, de tekenen van oorlog werden zichtbaarder en zichtbaarder. Overal mijnevelden en kapotte huizen, dode dieren die op mijnen gelopen waren of kapotgeschoten. Ze lagen overal weg te rotten en te stinken, de nare geur van dood was dan ook overal om je heen.

Net buiten ons kamp waren de luitenant en ik aan het verkennen en rondkijken, ik vond een slipper van een kindje. Het was doormidden geblazen door een explosief en er zat bloed aan. Iets verderop zag ik een krater. "Op een mijn gelopen" fluisterde ik, maar kon het me niet voorstellen.

Her en der lagen nog botten, sommige van mensen, sommige van dieren. Zelfs op ons kamp, wat eigenlijk veilig verklaard zou zijn werden nog granaten, en twee mortieren gevonden op de plek waar ik al meerdere keren gereden had. Het voelde allemaal zo unrealistisch, als een droom.. zelfs toen op een tiental meter van onze tent

nog een graf gevonden werd van een Eritrese soldaat. Hij lag er nog niet eens zo heel lang... maar op één of manier raakte het me allemaal niet en zag ik alleen maar het mooie in het land, ondanks de stank...

Totdat na en korte tijd de realiteit van oorlog zich aan de luitenant en mij presenteerde, tijdens een rit waarbij we genoten van het weer met de ramen open en het landschap bewonderden. Ineens hoorden we een hoge toon vlak voor onze gezichten langs fluiten, gevolgd door een inslag in de heuvel naast de weg. We werden beschoten door een schutter op afstand!

Ik keek de luitenant verschrikt aan met grote ogen en hij bevestigde mijn gedachte, "doe je dril" zei hij, en ik ging rijden hoe ik moest rijden en deed gewoon mijn werk, mijn dril die me geleerd was.

Mijn bubbel was gesprongen, het was ineens zo anders allemaal, ze gooien hier niet met pepernoten!! Mijn hart ging tekeer, maar niet van angst...het voelde haast goed die spanning! Dit bleek de eerste van vele momenten te worden waar God mij heeft behoed voor de dood, ik zag het gewoon als mijn werk en kende geen angst op één of andere rare manier, ik denk dat ik dan goed opgeleid was misschien? Dat maakte ik mezelf dan wijs... en ook dacht ik niet na over wat het met anderen, mijn geliefden zou doen...

Einde missie. Drie dagen RenR (rust en recreatie) aan de rand van een grote stad zou de grootste teleurstelling voor mij worden... Niet vanwege de vijand of de locals, maar vanwege mijn eigen collega's en officieren, die ik zo hoog in vaandel had staan en waar ik zoveel respect voor had..

Het moment dat mij zou breken en mij letterlijk in één nacht zou veranderen... Ik was voor het eerst getuige van wat de invloed van oorlog met militairen doet, met mensen doet... Ik was getuige van verschrikkelijke wandaden die mijn collega's pleegden, ik heb ze geprobeerd tegen te houden, ik heb geprobeerd te vechten... het lukte mij als groentje niet... Dus deed ik wat geen militair ooit mag doen, ik deed melding en verbaad mijn collega's bij mijn officieren, ik moest wel, het was mijn morele plicht!!

Tot mijn grootste teleurstelling kreeg ik een biertje in m'n handen gedrukt en werd me verteld dat ik "de jongens" hun pleziertje gewoon moest gunnen, het was immers RenR. Ergens diep in de duistere nacht strompelde ik gevoeleloos en stomdronken terug naar het hotel.

Het was die avond dat ik me terugtrok in het diepst van de stad, tusschen het onbekende, een gevaarlijk crimineel gebied... maar het kon me niet schelen.

Ik werd dronken en ging met een stel locals mee naar een schimmige bar waar ze mij drugs aanboden en ik me compleet bezoop.

Alles om te vergeten waar ik zojuist getuige van was geweest! Die avond verloor ik mezelf en gaf ik me over aan het kwaad dat in mij broeide. Ik ging er in op en leerde er van te genieten, ik danste als een wildeman, vocht met de locals die me uitdaagden omdat ik een nederlandse militair was. En zelfs toen ik zag dat er lui tussen liepen met pistolen en ik besepte dat ik alleen was, bleef ik lachen, ik voelde me onkwetsbaar en machtig. Het was toch allemaal maar voor de gein, voor de lol, het was immers RenR.

Het was vanaf toen dat ik mezelf meer en meer verloor in een storm van beelden die zich in mijn hoofd zouden verzamelen en die me zouden tergen op menig nuchter moment dat ik kende in de jaren die volgden. Liet God mij los?? Verliet Hij mij??

Eenmaal terug in Nederland was alles anders, maar ik kon het niet uitleggen. Ik ergerde me aan het geklaag van mensen over alles, en verbleef steeds meer op de kazerne, mijn werk werd mijn passie, mijn grootste hobby, of toch een uitvlucht? En mijn collega's, hoe fout sommigen van hen ook waren, werden mijn broers, mijn familie, en ik die van hen.

De missie was al snel vergeten, ik was druk met oefeningen en werkzaamheden, altijd continu zware pittige trainingen maar ik vond het gaaf om te doen en streefde naar meer en meer. En dat kreeg ik ook: meerdere cursussen werden mij toegewezen, meerdere rijbewijzen, en ook werd ik opgeleid als mineur, getraind in het omgaan met, herkennen en verwerken van explosieven. Daarbij kwam ook een andere functie bij een ander peloton binnen mijn eenheid, en ik werd bevorderd.

Ik viel op bij mijn majoor en hij vroeg me of ik op een verkenningsmissie wou zonder mijn compagnie, maar met een verkenningseenheid van totaal zes man. Een korte missie werd beloofd, drie maanden, maar het werd uiteindelijk een helse missie van zes maanden. Een missie die mij niet alleen meerdere keren bijna het leven kostte maar uiteindelijk ook bijna mijn carrière, door jaloezie van mijn collega's die het maar niets vonden dat ik met hen mee ging in plaats van hun organieke collega. Die had zijn papieren nog niet en ik wel, maar voor hen was ik te min.

De verloren zoon

Een paar dagen later pakte de jongste zoon zijn bezittingen en ging op reis naar een ver land. Daar verbraste hij zijn hele hebben en houden.

Lucas 15:13

Tweede missie; keuzes maken

Bij deze missie was het onze taak om alle wegen en zoveel mogelijk gebied te “proven” en “clearen” van explosieven, berm bommen en mijnen, en het classificeren en in kaart brengen van wegen en bruggen.

Het was supergaaf werk omdat we het hele land doorgingen, van dorpen naar steden, van prachtige berggebieden met enorme hoogtes tot nare plekken waar duidelijk dood en verderf heerste. Maar ook dat bracht weer die lekkere spanning met zich mee. Doordat we overal als eerste moesten checken, en regelmatig dezelfde routes, was het gevaar wel groot, maar dat gaf nu net de kick die ik in Nederland zo gemist had.

Vlak voor onze komst was een complete eenheid van de Duitse explosievenverkenning opgeblazen door een mijn waarbij alle drie inzittenden om het leven waren gekomen. Toen we verkenningen deden in dat gebied om te zien of er nog meer mijnen lagen, en ik de plek zag waar het gebeurd was, schrok ik wel. “Dat hadden wij kunnen zijn”, besefte ik hardop. “Nou, liever zij dan wij!! Prutsers!! Wie laat zich dan ook opblazen”, riep mijn collega en we moesten lachen.

Regelmatig was het voor ons ook kantje boord en achteraf herken ik daar duidelijk de hand van God in, dat kan niet anders. Ik had bepaalde dingen gewoon niet kunnen overleven en weet tot de dag van vandaag nog niet hoe we eruit zijn gekomen.

Een voorbeeld hiervan is de keer dat we op route waren, en we in de verte een grote bijeenkomst zagen met allemaal rode hoofddoeken en vlaggen. Van achteruit de wagen waar ik zat kon ik nog net langs de radio kijken, verder was alles om mij heen afgedekt met scherfwerende dekens ter bescherming. Ik waarschuwde de sergeant dat het een UCK bijeenkomst kon zijn en dat deze aangemerkt stonden als vijandig. De sergeant besloot dat we gewoon doorreden, het was de route die we moesten clearen die dag.

Bij de bijeenkomst aangekomen bleek het inderdaad om een UCK bijeenkomst te gaan en we reden gewoon voorzichtig door, hopend op goede wil.

De massa van honderden mannen dromden om onze voertuig heen, ze werden vijandig en begonnen op ons voertuig te slaan, schoppen en spugen. Vanuit het kleine gat langs de radio zag ik niet veel maar het zag er niet best uit. De hele wagen werd heen en weer geschud en ineens hoorde ik een schot.

Er knapte iets in mij en ik werd kwaad en dacht “laat ze maar komen dan!”, ik laadde mijn wa-

pen door en richtte het op de achterdeur van het voertuig terwijl ik onrustig wachtte op woord van mijn sergeant, klaar om te doen wat ik moet doen. “Sergeant!!” riep ik, maar kreeg geen enkele reactie. De wagen schudde steeds meer en ik schreeuwde dat de chauffeur door moest rijden. “Gas geven! Gas geven!” riep ik ... ik voelde de hobbels onder het voertuig doorgaan, ik heb nooit geweten of het de mannen waren die voor het voertuig hadden gestaan ...

Het leek een eeuwigheid te duren maar we kwamen eruit, reden nog keihard kilometers ver door in doodse stilte voor we eindelijk stopten. De sergeant was nog steeds stil en wit, hij leek in shock. De chauffeur moest spugen en was helemaal overstuurd. Ook ik was misselijk en stilgeslagen, stilletjes dronken we even wat water. Ik voelde een woede in mij branden, ik was zo kwaad! We zijn hier om hen te helpen!! De sergeant markeerde de route en we reden terug naar het kamp, meteen door naar de bar, waar we die avond dronken vandaan kwamen, er werd nergens over gepraat... niets gerapporteerd door de sergeant.

Een tijdje later zouden dezelfde chauffeur en ik samen met nog een soldaat weer in de loop van een geweer kijken, letterlijk... en dit keer was ik de verantwoordelijke..

Het was tijdens een lange hike over enkele bergen in ruw gebied. Een soldaat ging door zijn enkel en kon nauwelijks nog lopen. Het lot wou dat mij hetzelfde overkwam dus we besloten dat de chauffeur, ik en nog een soldaat een andere kortere route zouden nemen, en dat de sergeant met de rest van de groep door zou gaan. De wapens hoefden we niet mee want het was niet een officiële opdracht, meer voor fun de bergen in. Beneden aan de berg kwamen we erachter dat de kaart niet klopte en we kwamen in een gebied terecht dat gemarkeerd was als een mijnenveld. Ik besloot dat we er gewoon doorheen gingen want ik kon niets vinden wat wees op de aanwezigheid van mijnen. Ik zag verderop iets wat op een complex leek, we konden de berg niet weer op met gekneusde enkels.

Ik ging voorzichtig voor en de soldaten moesten volgen in mijn voetstappen. Eén soldaat begon te huilen uit angst voor mijnen, en raakte in paniek, maar ik overtuigde hem ervan dat er geen mijnen waren. We kwamen uit bij een complex met allemaal betonnen bakken en gebouwen, geen idee wat het was, in eerste instantie leek het net een viskwekerij.

Verderop zag ik de hoofdweg waar we naartoe moesten dus ik zei tegen de jongens dat we richting die weg waar de poort was moesten lopen, en dat we er dan bijna waren. Dat ging toch anders ...

Halverwege de oversteek kwamen er ineens soldaten aan rennen die begonnen te schreeuwen en ons onder schot namen met kalashnikovs. Ik gebaarde de soldaten de handen in de lucht te steken en rustig te blijven en haalde mijn nato-identificatie uit mijn borstzak, terwijl de soldaat tegen me schreeuwde en ons van dichtbij onder schot hield met nog twee soldaten. Iets verderop stonden er nog twee.

De soldaat begreep me niet toen ik in het Engels zei van welke missie ik was en me identificeerde, ook niet in gebrekkig Duits... De situatie werd nijpend door de taalbarrière. Ik keek achter me en zag de angst in de ogen van mijn collega's. Het was mijn schuld dat we in deze situatie zaten... wat zal er met hen gebeuren??

Ik bleef wel rustig, maar was net zo angstig als zij, toch zocht ik naar manieren hier uit te komen maar er was niets wat ik kon doen. We hadden geen kans, toch bleef ik scherp door een bepaalde spanning en woede die in mij leefde en wachtte af tot er misschien een opening kon komen. Als ik er één kon overmeesteren, aan een wapen kon komen en een kans zou maken dan.. De soldaten namen iets meer afstand en ik hoorde ze overleggen terwijl ze mijn nato-identificatie bekeken. Ze kwamen weer terug en de soldaat gaf mij mijn id weer terug. Hij was nu zo dichtbij, ik keek nog en keer achterom. Ik voelde me zo slecht om de jongens zo angstig te zien in deze situatie en in de middel of nowhere, ik moest wat doen!! Straks vinden ze ons nooit weer!

En precies op het moment dat ik uit pure wanhoop een poging wilde wagen en in overlevingsdrang aan wilde vallen, zag ik het voertuig van mijn sergeant voor de poort rijden!

Ik wees naar de poort en riep “look my sergeant!”, wat een opluchting!! Nu weet in ieder geval iemand waar we zijn, hij heeft ons gezien. Ik voelde de tranen van opluchting branden achter mijn ogen.

De soldaten escorteerden ons naar de poort en lieten ons gaan, de sergeant keek stomverbaasd en vroeg hoe we in vredesnaam daar terecht waren gekomen en wat er gebeurd was, hij had ons al een hele poos gezocht vertelde hij.

Het enige zinnige wat ik uit kon brengen was “de kaart klopt niet”, en ik stapte in. We reden terug naar de ontmoetingsplek waar onze andere collega's meteen begonnen te ouwehoeren en

schelden dat we sukkels waren, “prutsers!! Lekker verdoemd??!”

Ik lachte wat schamel en dronk m'n bakje koffie, 's avonds terug op het kamp hoorde ik mijn collega de chauffeur huilen in zijn bed. Mijn andere collega lachte hem uit en noemde hem mietje.... Later terugziend op dit moment zie ik hierin ook heel sterk de hand van God die mij weer bewaarde.

Een maand voor einde missie kreeg ik een mooie nieuwe functie bij een andere eenheid aangeboden als schutter lange afstand bij een speciale eenheid, iets wat ik echt supergaaf vond en een grote eer.

Mijn collega's werden jaloers en besloten me uit te schakelen voor het einde van de missie. Ik werd in de nacht aangevallen en kwam in gevecht met één van hen, iets wat al wel eerder was gebeurd door de drank.

Mijn knie werd daarbij kapotgemaakt en het was einde functie voor mij, ik moest terug naar Nederland voor langdurige revalidatie. Dit was tien dagen voor de missie afgelopen was, en ik kon weer helemaal opnieuw beginnen....

Achteraf is dit God geweest die mij voor mischien wel de grootste fout van mijn leven heeft behoed, want ik was nooit hetzelfde uit die nieuwe functie gekomen... dat is wat zeker is voor mij nu... dankbaar ben ik daarvoor nu!!

*Een slecht mens heeft
veel leed te verduren,
maar wie op de Heer
vertrouwt word met
liefde omringd.*

Psalm 32:10

Revalidatie; in ontwikkeling

Terug in Nederland moest ik geopereerd worden en erg lang revalideren maar ik liet me er niet onder krijgen, en was vastbesloten om mijn functie te behouden, ik werkte hard aan mijn herstel.

Ruim een jaar later begon de opwerktraining voor mijn derde missie, ik mocht eigenlijk niet mee vanwege mijn knie die nog niet geheel genezen was, maar kreeg na veel aandringen toch een handtekening van de chirurg.

Ik moest en zou met mijn compagnie mee, met mijn jongens, mijn eigen groepje, ze hadden nog geen ervaring, het werd hun eerste missie. En ik had er zin in, er zelfs een drang naar. Weer een ander land, weer een andere oorlog en weer die spanning waardoor je je zo lekker voelt, alsof je superman bent. Op en top presteren onder hoge druk en stress, het werd een verslaving, maar ik had het niet door....

De training voor Irak was anders, pittiger en zwaarder. De verwachting was dat het gevaar daar veel hoger zou liggen en dat onze werkzaamheden erg afwisselend zouden zijn, dus we werden op breed gebied keihard getraind...

Wie hard werkt moet ook hard ontspannen was ons geleerd, dus in de vrije uurtjes namen we het ervan, zetten we de stad op z'n kop met dronken roekeloos gedrag en veel gevechten, zelfs regelmatig met de politie.

Het kon niet gek genoeg, met 120 kilometer per uur uit het raam van een auto klimmen en op het dak gaan liggen, van daken afduiken in bossjes, allemaal onder zware invloed van drank en drugs, het ging van kwaad tot erger.

We namen ook regelmatig meiden mee naar de kazerne voor wilde gekke feestjes. Ik deed er eerst altijd wel aan mee, maar ik was dat wat zat geraakt, moe van het constante machogedoe en haantjesgedrag.

Dus bleef ik wat meer op mijn kamer en hield de jongens gewoon wat in de gaten. Ik kon het niet meer aanzien hoe zulke leuke jonge, lieve meiden zich zo gewillig lieten gebruiken door meerdere mannen op één avond, en zichzelf zo de vernieling in werkten ... alles moest maar kunnen!

Maar toen collega's van mij twee meiden van veertien en vijftien uit het dorp meenamen naar de kazerne ging het me echt te ver. Ik had gehoord

dat ze dat wel vaker deden. Dat ze onschuldige meisjes vanuit het overdekte zwembad in het nabije dorp versierden en meenamen naar de kazerne om er misbruik van te maken.

Ik besloot ze te confronteren en stuurde de meisjes naar huis, de eerste keer was een waarschuwing ... De jongens waren nog jong dus ik gunde ze nog een kans voor ik aangifte deed. Ze zouden thuis op de kazerne blijven tijdens de missie en ik zei dat ze zich beter konden gedragen en als dit weer zou gebeuren, dat ik aangifte zou doen en ze hun baan zouden verliezen. Dit deed ik liever niet want ik was gek met de jongens ondanks hun stomme fouten.

Op een avond tijdens het stappen waren er een aantal collega's die het leuk vonden om drugs door mijn bier te gooien... Dit resulteerde in een maagbloeding waarbij ik ineens bloed begon over te geven en buiten westen raakte.

De volgende dag in het ziekenhuis werd me verteld dat het echt kantje boord was geweest, dat mijn hartslag en ademhaling zelfs een poos stil lagen. "Wat een rotzakken!" dacht ik bij mezelf, maar ik wachtte verdere behandeling of uitslagen niet af... Zodra de verpleegster de deur uit was trok ik mijn infuus eruit, kleepte me aan en maakte ik dat ik op de kazerne kwam...

Eén van mijn collega's vertelde me trots dat hij me nog gereanimeerd had. "Goh dank je wel joh, was je aan te raden ook, nadat jullie die troep in m'n bier hebben geknikkerd!" riep ik.

Ik sloeg hem gekscherend naar z'n hoofd en we lachten er hartelijk om. "Dat was close hè, flik me dat niet weer, idioten", was het enige wat ik zei tegen m'n collega's.

Derde missie; de sluier opgetrokken

De missie in Irak was zwaar, veel uren draaien en vaak alarm vanwege mortieraanvallen en andere aanvallen op ons kamp of net buiten ons kamp.

Er was één avond waarop ik vrij was en dj mocht spelen in de bar, lekker avondje mijn muziek draaien, lol maken en ontspannen... ik had er me erg op verheugd! Terwijl ik met de koptelefoon op de muzieklust aan het samenstellen was, voelde ik de vloer onder mijn voeten ineens hard trillen, ik keek om en zag nog net de laatste man de tent uitrennen. Verbaasd over wat het kon zijn deed ik mijn koptelefoon af en hoorde al snel dat er weer alarm was, een fikse mortieraanval zo bleek... Ik rende zo hard ik kon eerst richting de bunker maar bedacht me dat mijn drie-eenheid - mijn helm, harnas en wapen - nog in m'n slaapvertrek lagen, dus ik besloot die eerst nog vlug te halen... dit was niet al te slim maar het was me zo geleerd dus deed het meer uit automatisme: ik moest mijn spullen hebben, je weet maar nooit en je bent niets zonder je wapen.

Op het moment dat ik bij de bunker aankwam hoorde ik de eerste inslagen van mortieren al, het fluitende geluid gevolgd door een doffe dreun, het was goed te voelen...

Mijn luitenant had de lijst al opgemaakt en werd kwaad dat ik zo laat was aangekomen bij de bunker. Gelukkig liet hij me gaan en kon ik naar m'n collega's om de aanval af te wachten en een sigaretje te doen... want daar was ik echt wel even aan toe op dat moment...

Gaf God me vleugels?? Ik kon me de weg richting de bunker niet meer herinneren...

Enkele dagen later waren mijn collega's ineens erg enthousiast over iets, en nieuwsgierig als ik ben wou ik natuurlijk weten waar het over ging... Toen ik er bij ging staan en vroeg wat er was riepen ze: "Moet je kijken man! Hebben de boys opgestuurd, die hebben ze gedaan man, en bruuut!" Ze gaven me foto's waarop de geslachtsdelen te zien waren van jonge, te jonge meisjes, voor en na gebruik... ik ben nog nooit zo kwaad geweest!! "En jullie vinden dit leuk?? Jullie vinden dit grappig?? Dit zijn kinderen man!"

Ik wist wie het waren geweest. Woedend en vooral teleurgesteld liep ik weg... Had ik maar meteen aangifte gedaan bij de marechaussee...

Eenmaal terug in Nederland was dit het eerste dat ik deed, aangifte tegen die viezerikken, die lafaards... dat zijn geen waardige militairen... maarja, wie wel.

Ik was op... de derde missie op rij had z'n tol geëist van me, ik was leeg, ik voelde niets meer, en als ik wat voelde dan was het haat en walging. Zelfs op de film die ik maakte bij het verlaten van Irak richting Koeweit hoor ik mezelf niet meer. Ik hoor alleen iemand schelden en vloeken op de bevolking... hatelijk en vol walging. "Stinkland, stinkmensen.. bekijk het allemaal hier in dit geiteland", hoor ik mezelf zeggen... en dan druk ik het nog netjes uit, ik had zo'n haat na alles wat gebeurd was, ik kon ze allemaal wel doden!

Ik kon niet meer aarden in Nederland, het was niet meer mijn thuis, mijn familie voelde niet langer als familie en zelfs de geboorte van één van m'n neefjes of nichtjes deed me niets... ik voelde niets..

Ik speelde maar toneel, deed maar gewoon wat ik dacht dat ze van mij verwachtten, maar er was niets... een groot leeg zwart gat waar ooit ik eens was...

Een onrustige tijd brak aan, waarin ik enkel rust vond in de verdoving van alcohol en drugs, en afleiding in het doen van stomme domme zelf-destructieve dingen. Het voelde zelfs goed want ik miste de spanning van oorlog...

Terug op kazerne na twee weken verlof kregen we meteen te horen dat de training voor de missie naar Afghanistan begon, ik mocht niet mee met die missie omdat ik volgens de luitenant te wildgeslagen was, een cowboy en een te groot "risico".

Het bleek mijn laatste breekpunt al besefte ik het niet meteen, maar vanaf toen ging het allemaal snel bergafwaarts en ik werd bij huis gezet door defensie.

Vertegenwoordiger van de landmacht

*Vertegenwoordiger van de landmacht, trots en fier en vol van kracht.
Keihard werken zonder klagen, alles doen wat ze mij vragen.
Mijn eer ligt in mijn werk, door teamwork staan we sterk.
Al doen ze dingen die niet kunnen, een pleziertje moet je ze wel gunnen.
En dan ineens ziek verklaard, ongeschikt en niets meer waard.
Ga maar naar huis, ga maar vlug naar de maatschappij terug.
Een maatschappij die je niet meer kent, en niet begrijpt hoe ziek je bent.
De deur op slot en gordijnen dicht, ver van de maatschappij en uit het zicht.
Alles doen om te kunnen slapen, constant zoeken naar een wapen.
Geen gevoel van veiligheid en constant voorbereid.
Ziek, eenzaam en zonder kracht, wie had dat verwacht....*

Rock bottom

Ik verwaarloosde mijn vriendin en zat continu in de kroeg of in het casino te drinken en gokken, de schulden liepen steeds meer op en al snel nam mijn vriendin de verstandige beslissing om te vertrekken.

Ik bleef achter in een klein huisje op het platteland wat nog midden in de renovering zat maar het kon me allemaal niets schelen, ik had geen zin meer ... en zo bracht ik jaren door. Steeds meer schulden, steeds meer moeilijkheden, en mensen, vrienden en familie die ik van me af stootte. Het enige wat voor mij nog telde en mijn doel was, was om aan drank te komen en weg te kunnen kruipen achter een gokkast. In mijn wazige wereldje van leuke lichtjes en geluidjes was het goed.

Ik kreeg wel therapie van defensie, één keer per week een groepsgesprek in het militaire hospitaal en een hele berg medicatie, maar het hielp allemaal niets, ik kwam er niet meer uit en de medicatie maakte me zelfs nog gevoeliger dan ik al was.

Zes verschillende antidepressiva en drie verschillende antipsychotica, waarvan dagelijks de hoogste dosis, kreeg ik van defensie voorgeschreven, om mij rustig en kalm te houden.

Ik kreeg brieven van de hypotheekverstrekker dat ik te lang achterliep met betalingen en mijn schulden waren inmiddels gestegen tot in de tienduizenden euro's, dit veroorzaakte weer meer stress maar wat kon ik doen??

Ik telde per dag vier boterhammen uit en één hamburger die ik in dunne plakjes sneed om er tussen te doen. Zo kon ik met één brood en één doos goedkope hamburgers lange tijd doen en hield ik nog geld over om te kunnen drinken, gokken en roken, vaak in de kroeg, maar als daar de rekening te hoog werd thuis met goedkoop bier van de Aldi.

Ik werd benaderd door mensen die me wel wilden helpen, ze beloofden me veel geld als ze alleen gebruik mochten maken van mijn schuur. Ik wist wel wat ze van plan waren en wou dit eerst niet maar kwam er korte tijd later toch op terug, ik moest wel.. ik raakte anders mijn huis kwijt..

Ik ging zo ver over mijn eigen grenzen en kende daardoor totaal geen zelfwaarde of zelfrespect meer. Dit maakte dat ik mezelf niets meer waard vond en de gedachte om eruit te stappen kwam steeds vaker in me op, een stemmetje wat me zei dat ik het zuurstof niet meer waard was...

“Het is nooit de bedoeling geweest dat je weer thuis zou komen van missie, je hoort hier niet meer.”
“Kijk nu eens waar je beland bent?? Wat je geworden bent?? Kijk eens wie je was en wie je nu bent??”

Ik voelde me zo min, ik moest het zelfs hebben van voedselpakketten die mij af en toe gebracht werden, hoe laag kan je zakken?! Er was niets meer van mij over....

Dat is niet hier, dat was daar

*Dagelijks alleen en verlaten, zittend op de bank, starend naar de buis.
De meeste beelden gaan langs me heen en ik hoor alleen nog maar een ruis.
Sommige beelden raken mij, en ik barst spontaan in janken uit.
Honger, ziekte, angst in mensenogen, oorlogsgeweld door extreem gespuis.
Ik slaak een zucht en kijk naar buiten, het uitzicht is anders als ik mijn ogen sluit.
Arme huilende kinderen die ik over hun bol aai en eten geef, hopend dat het ze beter gaat, ach, ik wist wel beter, geen liefde in oorlog, geen menselijkheid en ja ... zelfs ik die hen dan weer verlaat.
Die donkerbruine ogen van dat onschuldig kleine volk kwellen en verscheuren mijn gemoed, ik zie ze nog steeds voor me, al weet ik dat ik verder moet.
Al die jaren, al die daden, waar hebben ze mij gebracht.... heb ik mensen gered?? Heb ik mensen geholpen?? Of was dat alleen maar naïef gedacht?
Ik wou goed doen, dacht goed te doen, ging naar verre landen, bracht mezelf in gevaar.
Nu zit ik op de bank, mezelf te overtuigen, dat is niet hier ... dat was daar.
Constante dreiging van geluiden om me heen, lage bas of hoge tonen, voor mij hebben ze maar één ding gemeen.
Ik wil niet blijven hangen in wat ooit is geweest, ik wil niet blijven talmen over wat ik ooit heb gevreesd.
Helaas, de hoge tonen gieren als mortieren om me heen ... en de lage bas onthult de angst voor doffe dreunen, en ook die komen daarmee overeen.
Beelden flitsen door me heen als een orkaan van dia's in mijn hoofd, veel van die beelden voelen als een droom, als was ik daar verdoofd.
Ik kijk maar weer naar buiten, zie de natuur van deze mooie plek, de dieren en de mensen... voor geen van hen is er gebrek.
Zal het ooit gebeuren hier, wat er daar al lang gebeurt?? Huizen platgegooid en complete gezinnen verscheurd??
De botten breken van je eigen kinderen voor geld en niemand die daar over zeurt?? Zullen de misvormde kinderen hier dan ook zo aan de weg zitten bedelen om geld?? En zal er dan ook niemand zijn die daar dan iets van meldt??
Ik heb geprobeerd te helpen, maar werd daarbij bespuugd en uitgescholden, nee, alleen eten geven mocht ik niet.
De vaders van die arme kinderen, ik hoop dat iemand ze ooit nog ziet en ze dan in hun flicker schiet.
Het klinkt misschien hard, maar zo is het het ook bedoeld, want zo ben ik geworden, door al die jaren en al die missies en door alles daar gevoeld.
Dagelijks moet ik mezelf weer wijsmaken, er is nu geen gevaar ... dat gevaar dat is niet hier ... dat was daar ...*

Nulpunt; het begin van een nieuw leven

Op een avond was er dat zwakke moment, er kwam een lied op de radio, Brother in arms van Dire Straights, en ik barstte in janken uit. Ik kon niet meer... ik miste mijn werk, ik miste mijn jongens waarvan ik inmiddels gehoord had dat zij ook al afgekeurd waren vanwege PTSS. Ook kreeg ik te horen dat degene die op mijn functie gekomen was en mijn plaats ingenomen had in Afghanistan gesneuveld was... het bleef maar malen... al die beelden en gedachten door mijn hoofd!

Een hoofdpijn zoals ik nog nooit eerder had gehad deed mijn hoofd bijna ontploffen en ik

draaide volledig door, sloeg mijn hele huis kort en klein, ging toen zitten drinken en nam telkens een paar tabletten van de vele medicatie die ik had liggen. Voor ik het wist waren ze op, ik fietste naar de kroeg waar ik nog snel een fles tequila dronk tot ik voelde dat het einde naderde en mijn lichaam het op begon te geven. Ik verliet het cafe en de spottende mensen die me uitlachten, zocht een rustig plekje op in het bos om rust te vinden en daar onder dat struikje voelde het heel even weer als vroeger, als op één van de oefeningen, de muffe geur van de natuur. Ik viel in een diepe slaap en voor mij was het over, alles werd zwart....

Maar God was nog niet helemaal klaar met mij, wonder boven wonder werd ik gevonden en kwam ik de volgende dag weer bij in het ziekenhuis. Het was toen dat mijn wil om te vechten weer enigszins begon te vonken, ik was er niet voor niets nog. God zal toch misschien wel een plan hebben dan dacht ik bij mezelf...

Defensie nam me voor zes weken op in Utrecht waar ik vele verhalen hoorde van andere veteranen die er precies zo bij zaten als ik, het was net of ik in een spiegel keek, ze leken allemaal zo hopeloos... zo uitzichtloos... Maar bij mij kwam de gedachte aan God terug, is er een toekomst voor mij?? Heeft Hij een plan??

Ik wou het beter gaan doen en beter gaan leven, maar hoe ik ook mijn best deed, ik kon mijn verslavingen en het zelfdestructieve gedrag niet de baas. Telkens weer ging ik op mijn snuit en ik voelde me weer die leegte in glijden, het hope-loze zwarte gat.

Die avond ging ik op mijn knieën, voor het eerst weer sinds lange tijd, ik bad en smeekte God

om me alsjeblieft te helpen. "Ik kom hier niet uit Heer!! Ik kan dit niet alleen!! Straf mij Heer, sla mij Heer, leid mij met harde hand! want ik heb het verdiend maar haal me alsjeblieft hieruit Heer!! "

Ik voelde Gods aanwezigheid niet, ik had niet het idee dat mijn gebed geholpen had... dus te-leurgesteld bleef ik maar drinken, gokken en af-leiding zoeken... al was er telkens dat knagende gevoel in mij dat ik fout bezig was, dat stemmetje op de achtergrond... er was weer gevoel in mij dat begon te groeien....

Ik had God gezocht en God had zijn plan met mij uitgezet, het ging hard vanaf toen!! Wonderbaarlijke dingen gingen komen!

Ik weet het nog goed, ik zat op de bank, het was me gelukt om een avond niet naar de kroeg te gaan en niet te gokken, zelfs had ik nog niets gedronken, ik wou echt minderen...en deed echt mijn best.

Zo ineens viel ik opzij en zou ik haast flauwvallen, ik kroop naar de telefoon en belde mijn ouders dat ze moesten komen, dat het niet goed

ging, doodsangsten kwamen over mij. Als ik nu dood zou gaan zou niemand mij vinden net als mijn collega die een tijdje daarvoor pas na vier dagen dood gevonden werd op de wc...

We gingen naar het ziekenhuis maar daar aangekomen ging het al iets beter en vertelde de arts mij dat er niets met me was, waarschijnlijk gewoon een paniekaanval.... Op de terugweg vertelde ik mijn vader dat het gewoon kwam omdat ik zo alleen was en gestressed, ik vroeg hem om me bij het cafe af te zetten. "Als ik onder gezelschap ben zal ik wel wat ontspannen" zei ik, maar ik wou gewoon drinken, en mezelf verdoven, ik had niets in huis..

Ik kwam het cafe binnen, de kroegbaas begroette me en vroeg "biertje??" "Ja lekker, ben ik wel aan toe zeg" zei ik, en ik plofte op de kruk aan de bar.... even ontspannen.. Maar op het moment dat ik een slok wou nemen van het bier verkrampten mijn longen en borst ineens weer en kreeg ik weer geen lucht. Ik wou niets laten merken dus ging gauw naar buiten voor frisse lucht maar ook daar viel ik bijna flauw.

Weer mijn ouders gebeld en weer naar het ziekenhuis, en weer werd me verteld dat er niets was dus ik liet me maar bij huis af zetten en kroop maar in bed...

Ik maakte een afspraak met de huisarts omdat ik het niet vertrouwde, ik had zo'n verschrikkelijke pijn in mijn borstreek en buik , er moest wel iets mis zijn... en dat was het zeker!

Na meerdere onderzoeken in het ziekenhuis bleek dat ik pleuritus had, een ziekte die nauwelijks nog voor komt in nederland. Verder was in mijn buik alles ontstoken, mijn slokdarm, mijn maag, mijn dunne darm en alvleesklier. Ook had ik leververvetting in vergevorderd stadium, bijna drie keer zo groot als hij hoort te zijn, vertelde de huisarts me.

"Je moet echt iets aan je leefwijze en je voedingspatroon doen", zei hij, "als je nog een jaar zo doorgaat dan beloof ik je dat je er niet meer bent."

Deze woorden motiveerden mij om serieuze keuzes te maken, het moest veranderen, ik wou nog iets voor mensen kunnen betekenen!

*Bid en u zult ontvangen waarvoor u bidt.
Zoek en u zult vinden wat u zoekt.
Klop en de deur zal voor u worden opengedaan.
Want ieder die bidt, ontvangt.
Wie zoekt, vindt.
En voor wie klopt, gaat de deur open.*

Matteüs 7, vers 7 en 8

Man van oorlog man van staal

Man van oorlog, man van staal, waar ben je nu gebleven en wat is je verhaal?

Ben je soms verzwolgen, ben je soms verteerd door al wat jou is aangedaan en alles jou geleerd?

Je had toch leren vechten en was toch voorbereid, de discipline, eer en trouw,

je normen en je waarden ben je die nu kwijt? is dat alles zoek in een zee van vergetelheid??

Man van oorlog, man van staal, geen gevoelens in je ogen, agressie is je taal dagen... nachten... dromen..

Ze maken geen verschil, slechts nog drinken, slechts verdoven, dat is wat je wil.

Je wil er niet aan denken, je wil er niet meer zijn,

slechts verdoven en negeren, dan doet het ook geen pijn.

Je verdwijnt steeds meer op de bodem van een fles, alleen daar voel je je fijn.

Man van oorlog, man van staal, je bent nu hier gebleven, dat is je verhaal .

Je bent niet echt verzwolgen, niet echt verteerd.

Vergeet alles jou aangedaan en alles jou aangeleerd.

Je hebt goed leren vechten maar niet goed voorbereid.

Toch je discipline, eer en trouw, je normen en waarden, die raak je toch niet kwijt?

Bedenk dat degene die volhard, het gevecht zal winnen met de tijd!

14

Ik ging meer en meer bidden want ik wist dat ik het niet alleen kon, dat had ik inmiddels duidelijk genoeg bewezen en dit keer sprak God wél tot mij! Telkens weer hoorde ik Zijn stem, de woorden:

“Ik geef je al de tijd die je verloren bent weer terug, ik zal je weer herstellen en het zal je beter gaan dan ooit, ik heb nog een plan voor jou.”

Wow, die woorden gaven me zoveel kracht, zoveel hoop, en zoveel motivering, vanaf dat moment voelde ik Zijn aanwezigheid weer in mijn leven en ineens werd alles beter!!

Defensie gaf me ineens de toeslagen en aanvullingen waar ik al jaren juridisch voor aan het strijden was, sommige zelfs met terugwerkende kracht. Mijn schulden werden overgenomen in een renteloze lening van defensie en ik mocht ze in vijf jaar aflossen. Ook kreeg ik een bewindvoester die mijn bankzaken en administratie ging doen... er viel een enorme last van me af!

Zo ineens waren er haast geen zorgen meer! Ik ging naar mijn stamkroeg en vertelde de jongens daar dat ik niet weer zou komen, dat ik ging stoppen met drinken en gokken. Ik gaf de kroegbaas het geld dat ik hem verschuldigd was. Ik werd uitgelachen en bespot en ze riepen “tot morgen!” maar ik kwam in mijn stamkroeg niet weer.

Met de vele medicatie ben ik resoluut gestopt want het bleek teveel te zijn en suïcidale neigingen op te wekken. Ik moest twee weekjes intern om er van af te kicken maar mocht na een week al weg...

Doordat ik niet meer in de kroeg kwam lukte het steeds beter om niet te gokken maar af en toe ging ik toch nog de fout in en reed ik naar het casino of andere cafe's. Ook dronk ik me nog wel eens dronken als ik weer een tegenslag had. Ik vroeg de bewindvoester om mij nog strakker aan banden te leggen, alleen genoeg geld per week om te eten en als ik dan zo stom ben om te gokken heb ik pech en heb ik een week niets te eten... Zo leerde ik mijn slechte zelfdestructieve gedragingen af door de kracht en leiding van God.

Op een avond wou ik mijn zoveelste sigaret aansteken bij de afzuigkap maar op het moment dat ik hem aan wou steken, je raad het al, klaptten mijn longen in en kreeg ik een, wat de artsen noemden, paniekaanval. Dit gebeurde tot vijf keer toe achter elkaar!! Telkens als ik een mijn sigaret aan wou steken. Ik moest lachen, keek omhoog en zei “jaja, ik heb de hint begrepen Heer!” en het was vanaf dat moment dat ik ook van het roken af was, gezonder ging eten en zelfs een abonnement op de sportschool nam en mijn leven helemaal omgooide..

Ik werd een sportfanaat zoals ik vroeger ook was in mijn jongere jaren, en deed studies naar gezonde voeding en leefstijl. God gaf mij hier ook goede en nieuwe inzichten in en ik leerde steeds meer waardoor mijn lichaam weer sterk en jong werd, het voelde letterlijk of ik mijn jaren weer terug kreeg!

Het groeiproces ging langzaam maar naarmate mijn lichaam en geest gezonder werden, groeide mijn band met God ook steeds hechter, al was ik er nog lang niet en voelde ik nog steeds niet echt Zijn aanwezigheid. Ik zag wel heel duidelijk de leiding en verhooring van mijn gebeden.

Financieel ging het al stukken beter al zat ik nog steeds in schuld waardoor mijn leven beperkt was en ik nog niet veel kon beginnen. Mijn huisje was nog steeds niet af en er moest veel gebeuren om het allemaal nog wat leefbaarder te maken... en God voorzag!

Ik kreeg een brief van defensie dat ik recht had op een schadevergoeding vanwege fouten die defensie had gemaakt tijdens mijn carrière. Fouten die ze goed wilden maken met een schadevergoeding, ik mocht zelfs een advocaat inhuren op hun kosten om dit eerlijk te berekenen.

Het was mogelijk een voorschot te krijgen en dat nam ik graag aan, al had ik geen idee wat en hoeveel ik kon verwachten... Het was vanaf toen dat ik gezegend werd boven mijn verstand en zeker boven mijn verwachtingen. Het voorschot alleen al was hoger dan ik ooit verwacht had, en genoeg om al mijn schulden af te lossen en mijn huisje af te maken. Dit gaf me de motivatie

en vrijheid om weer wat te gaan doen en mijn huisje op te knappen, de tuin te doen en gewoon weer vrijuit te kunnen leven. Ik kon voor het eerst sinds lange tijd weer ademen!

Dit keer verlost van al de banden die me al die jaren zo gebonden hadden, vrij van lasten, vrij van het juk... En ja ik had nog moeite met mijn verleden, dat was zo ineens niet weg, al die beelden en de dingen die ik meegemaakt had in de laatste jaren, tijdens de missies maar ook daarna. Maar God gaf me kracht het te verwerken op mijn manier en gaf me tijd weer te herstellen en te groeien.

Het moment dat de volledige schadevergoeding kwam, was het moment dat ik mezelf verloor in Gods kracht en zegen, ik kon er met mijn hoofd niet meer bij hoe snel en drastisch alles ineens veranderd was voor mij...

Ik gaf me over en wou alleen nog maar naar Zijn wil leven, naar het voorbeeld van Jezus, want dat is waar al het goede vandaan komt, dat was me echt heel duidelijk!

Als je God in je leven toelaat dan zal je gezegend worden, rijkelijk gezegend!!

God sprak tot mij en legde me Zijn plannen uit en ik luisterde, Hij gaf me verstandig advies wat te doen met het vermogen wat me ineens in mijn schoot geworpen werd.

Het was niet voor mij bedoeld, niet voor mij alleen, maar onderwijl mocht ik genieten in luxe van een prachtig huis met veel grond, leuke diertjes en vrijheid en rust op het platteland

15

Telkens weer hoorde ik Zijn stem, de woorden:

“Ik geef je al de tijd die je verloren bent weer terug, ik zal je weer herstellen en het zal je beter gaan dan ooit, ik heb nog een plan voor jou.”

voor mijn verdere herstel en groei, tot Hij Zijn verdere plannen aan mij zou openbaren.

Het was ook daar dat God dichter en dichter bij me kwam en me leerde hoe ik mijzelf kon overwinnen. Hij fluisterde mij mijn slechte en goede eigenschappen in, mijn sterkte en mijn zwaktes en gaf me inzichten waardoor ik mijzelf meer en meer kon overwinnen en de Geest Gods meer en meer Zijn werk kon doen in mij en door mij, hoe ik mijn "eigen ik" kon overwinnen in de kracht van de Geest Gods.

Lange tijd was de eenzaamheid mijn grootste last, en was de stilte mijn grootste vloek maar nu is het mijn grootste zegen want God liet me zien hoeveel vrijheid ik bezat en hoe ongebonden ik kon zijn.

God was en is dicht bij mij en ik voel Zijn aanwezigheid de hele dag door, Hij brengt mensen op mijn pad die ik kon en mocht helpen, zowel in het fysieke door goede voeding en leefpatronen als wel het geestelijke door over Jezus te vertellen en de grote dingen die God in mijn leven heeft gedaan, hoe wonderbaarlijk het is gegaan in mijn leven, ik kon me ook niet langer stilhouden, ik was en ben zo enthousiast!

God maakte me duidelijk dat Hij graag meer stille tijd met me wou, niet zo druk met dagelijkse wereldse afleidingen maar gewoon wat vaker in de stilte, want daar is God en daar hoor je Zijn Stem...dat deed ik en ik kreeg het zelfs in mij om wekelijks te gaan vasten en mijn dagen dan vastend, bidden en lezend uit de bijbel door te brengen, echt alleen maar even met God, en dat voelt echt heerlijk!

Ik besloot de wereldse invloeden uit te bannen, minder van de wereld en het gif wat mij besmet, maar meer van Gods Geest wat mij reinigt en vult...

"Weersta de duivel en hij zal van u vlieden", wat het Woord Gods daar mee bedoelde werd me ineens zo duidelijk!!

Geen wereldse muziek meer maar opwekking waar ik heerlijk in op kon gaan, geen wereldse films en series vol met vuiligheid wat ons beïnvloedt maar bijbelstudie, christelijke boeken en christelijke films en series..

En de zondagen gewoon weer vaste prik heerlijk de samenkomsten met mijn broeders en zusters vieren, opladen met de Geestelijke voeding. Ja,

zelfs als er door invloed van buiten een werelds liedje of een slechte gedachte in mijn hoofd en geest sloop dan bande ik deze uit door mezelf te vullen met lofliederen... Liedjes ter verhoging van Jezus' naam, en hoe vaker en langer ik dat deed hoe minder de wereld met al haar vuiligheden en misleidingen mij nog kon beïnvloeden of raken.

Ik vertelde mensen van Jezus maar verlangde zelf ook zo zeer naar een ontmoeting met Hem, ik voelde de aanwezigheid van God maar had altijd het gevoel dat ik Jezus passeerde. Ik hield me meer met God bezig dan met Jezus, en hoewel ik wist dat ze één zijn en ook één in de Geest, werd ik wat jaloers op de vele verhalen die ik hoorde en leerde van bijvoorbeeld moslims die Jezus zagen in dromen of zelfs in het echt...ik wou dat ook!

Dus ik ging er voor bidden....en ik bad en ik bad, maar geen Jezus, terwijl ik de band met God toch wel heel duidelijk voelde ... Ik was hierin toch best teleurgesteld, en op een avond terwijl ik in het hoekje van de bank het boek 'doe wat Jezus deed', van Robby Dawkins (aanrader!) aan het lezen was, en ook in dat boek weer las dat iemand Jezus ontmoette, stak ik mijn hand in de lucht en mopperde tegen Jezus, "Hier, weer iemand die U ontmoet! Waarom niet aan mij, ik bid er toch ook voor???"

Plots voelde ik een tinteling door mijn lichaam gaan die ik vaker voelde als God mij aanraakte maar dit keer kwam het heel duidelijk van opzij, en nog een keer en nog een keer, alsof er golven tegen mij aan deinden. Ik begon te lachen en mijn geest, mijn hart werd ineens zo vervuld met vreugde, ik wist dit was Jezus!!

Was Hij nu gewoon aan het stoeien met mij?? het was op dat moment dat ik naast me keek en Hem in de Geest zag zitten naast me, lachend.... Ik heb nog nooit van mijn leven zo'n vreugde gekend en zo'n gevoel van bevrijding!! En ik werd hongerig naar meer, ik wou meer van die Heilige Geest dus ik bad erom, en God luisterde ... alweer ...

God sprak tot mij en gaf me inzichten, en ik luisterde en zag ...

En enkele weken voor dit schrijven gebeurde iets wat ik nog nooit begrepen had en zeker nooit verwacht had, want ik vond het altijd maar raar en stond er zelfs kritisch in...

Ik sprak voor het eerst in de taal der tongen....

zo ineens in mijn auto terwijl ik uitbundig mee zong met een opwekkingslied en vervuld raakte. Mijn gedachten en mijn geest vervulde zich ermee en ik opende mijn mond en zo ineens was het daar ... en sindsdien mag ik God met grote regelmaat aanbidden en lofprijzen in de taal van de Geest, en ik merk dat mij dat enorm opbouwt.

Nu kan ik zeggen en getuigen: Zijn liefde in mij regeert, Zijn licht in mij regeert, Zijn vreugde in mij regeert, geen angsten of zorgen ken ik meer, geen banden met de wereld ken ik meer, en God maakt mij Zijn plannen kenbaar in de Geest.

Ik ben nog steeds een mens met fouten en ook ik moet mijn geest elke dag, de hele dag, toetsen om niet beïnvloed te worden door de wereld, door het kwaad. Maar door de kracht van de Geest Gods krijg ik de inzichten en de kracht dit te doen in vreugde en blijheid.

Ik wil niets meer voor of van mezelf maar enkel nog alles van Jezus!

Het is ook daarom dat ik moet getuigen van het wonder wat God in mijn leven heeft gedaan!!

Op jonge leeftijd heb ik Hem gekend en verlaten, ik was ver bij Hem vandaan, maar Hij heeft mij nooit verlaten en was altijd dicht bij mij!!

Ik heb me nog nooit van mijn leven zo goed en geliefd gevoeld als nu in Zijn sterke armen!!

God heeft mij Zijn plannen geopenbaard en mij voorbereid op mijn volgende missie!!"

*De Heer zorgt voor mij, zoals een herder voor zijn schapen zorgt.
Hij geeft me alles wat ik nodig heb.
Hij leid mij, zoals een herder zijn schapen leid naar groen gras en fris water.
Bij de Heer ben ik veilig, Hij geeft mij nieuwe kracht, zo goed is Hij.*

Psalm 23

Het leven met God

Het is als De Vader die zijn kinderen leert fietsen, in liefdevolle begeleiding het kind voortduwt en ondersteunt op zijn of haar leerweg. Het kind voelt de sterke liefdevolle hand van de Vader op zijn of haar schouder en voelt zich veilig en geborgen, en wat hebben ze een plezier en vreugde samen!

Soms raken kinderen gaandeweg wat overmoedig en zijn of worden ze koppig en eigenwijs, ze denken het zelf wel te kunnen en beginnen harder en harder te gaan.

De Vader weet dat het gevaarlijk kan zijn, dat ze ten val kunnen komen op nare manieren als het kind er voor blijft kiezen zijn of haar eigen weg te gaan, dus de Vader waarschuwt het kind, "pas op! Blijf dicht bij Mij anders zal je zeker ten val komen en je bezeren!"

De Vader zal dit blijven doen en blijven waarschuwen, maar naarmate het kind steeds verder en harder bij de Vader vandaan fietst zal het de stem van de Vader niet meer horen.

En uiteindelijk belanden veel kinderen op het verkeerde pad, of ze raken van het pad af en komen op ruw terrein waar de distels, brandnetels en de prikkelbosjes groeien, ze komen te val en bezeren zich ontzettend!! De één nog meer dan de ander ... Ook komen sommigen in diepe sloten terecht of storten ze van een hoge afgrond en raken ernstig verwond of verdrinken bijna.

Veel kinderen zullen dan roepen om hun Vader in hun pijn, paniek en angst en de Vader komt aangerend en neemt ze veilig in Zijn armen en troost ze, houdt de kinderen weer dicht tegen zich aan, zodat ze herstellen van hun verwondingen en pijn. De Vader kust de wonden en het is snel weer goed...

Ook zijn er kinderen die ten val komen in nare ruwe gebieden en zich ontzettend bezeren of verwonden maar niet roepen tot hun Vader. Ze blijven koppig en eigenwijs en denken dat ze zichzelf wel kunnen redden, en ze blijven maar martelen en vechten om uit die diepe sloot te komen, uit de afgrond waarin ze terecht kwamen, vermoeid door de pijn en de angsten die ze opliepen in hun val...

De Vader wil graag helpen maar het kind wil het niet hebben, word kwaad op zijn of haar Vader omdat het vindt dat het de schuld is van Vader en roept "ga weg!! Ik ben je hulp niet nodig! Ik kan het zelf wel!", en het blijft maar martelen en vechten en het lukt maar niet...de verwondingen worden erger en erger en de Vader steekt wéér Zijn liefdevolle hand uit om het kind in veiligheid te trekken maar het kind wil Zijn hand niet vastpakken in zijn/haar koppigheid en eigenwijsheid...

Het doet de Vader zoveel verdriet om toe te moeten zien hoe Zijn lieve kindje zichzelf meer en meer verwondt en in de nesten werkt, het zal de dood betekenen voor het kind als het geen hulp van de Vader wil accepteren....

*"Alsjeblieft!", smeekt de Vader,
"neem mijn hand toch vast en laat
me je veilig in mijn liefdevolle
sterke armen nemen, daar waar
het veilig is en je weer zal
genezen."*

Soms, in het leven van de christenen die altijd dicht bij God leven en altijd Gods aanwezigheid zoeken, voelen we niet meer de hand van de Vader op onze schouder en raken we in paniek en worden we angstig ... **Weet dan** dat de Vader **altijd** dicht bij ons is en met ons mee rent, naast ons, en voorkomt dat we vallen, en mocht het toch eens voorkomen dat we de fout in gaan en toch vallen dan vangt Hij ons op, stelt ons weer gerust en troost ons in Zijn liefdevolle armen.

Want weet je... soms moet de Vader even loslaten zodat jij zelfstandig kan leren fietsen.

Vertrouw op het plan van je Vader, Hij weet het best hoe jij kan leren en Hij kent de beste weg voor jou!!

En aan het einde van de dag, hoe zwaar of lang je avontuur ook is geweest, mag je weer heerlijk veilig liggen in de sterke armen van je Vader...

Helderste licht

*Mijn Heer schiep voor jou het helderste licht,
maar jij bleef liever in de schaduw staan ...
Liever bleef je buiten zicht, want foute dingen had je ook gedaan.
Veel geheimpjes ook bovendien, die hoeft iedereen toch niet te zien?!
Het leven sluimert verder en je waant je veilig.
Je bent toch zeker niet slecht? Wie is er nu heilig?
Van stout naar boos ... van boos naar kwaad.
Niet langer luisteren naar goede raad.
Besef je op een dag dat je in het pikdonker staat.
"Waar ben ik en hoe ben ik hier beland?"
Dat is de vraag die je jezelf zal stellen.
Je hebt geen controle, jezelf niet in de hand.
En waarom, dat zal ik je vertellen.
Het licht wou je niet blijven volgen.
Dat was voor jou niet stoer genoeg.
Nu zit je in het donker, zwaar verbolgen.
Maar wees niet bang, het is nog vroeg ...
Keer je om! Keer naar het licht
dat mijn Heer voor jou laat schijnen.
Voel die warmte op je gezicht.
Voel je verbolgenheid verdwijnen.
Wees eens kwetsbaar en stel je open.
Je hoeft niet altijd zo stoer te zijn.
Er is een andere weg die je ook kan lopen.
Een pad dat wegleidt van al de pijn.
Kom uit het donker en hoor Zijn stem.
Hij wil jou leiden naar een beter leven.
Je betekent veel voor Hem.
Je hoeft alleen je hart te geven.
Vertrouw ... geloof ... en luister ...
Het licht wint altijd van het duister!*